

- підвищення якості документації, точності розрахунків, розвиток технології безпаперового опрацювання інформації;
- використання комп'ютерної мережі обміну інформацією;
- створення єдиної інформаційної бази.

Для ефективного функціонування система інформаційного забезпечення повинна бути цілісною, з автоматизацією процесів збирання, опрацювання, зберігання і передачі інформації. У разі зниження ефективності чи виявлення відхилень необхідно відразу розробити та реалізувати заходи для удосконалення системи інформаційного забезпечення.

Блащук М.Б.,

студ. гр. ОА-34,

Національний університет "Львівська політехніка".

Науковий керівник – Литвиненко Н.О.,

к.е.н., доцент кафедри обліку та аналізу

ВИДИ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ: ОРГАНІЗАЦІЙНІ ПЕРЕДУМОВИ ОБЛІКУ

Економіка України на засадах глобалізації супроводжується дедалі більшим залученням нашої країни до існуючої системи міжнародних зв'язків. Інтегрування країни у світове господарство, її участь у різних видах міжнародного підприємництва підвищує роль та значення зовнішньоекономічної діяльності підприємств загалом та раціональної організації їх обліку, зокрема.

Визначально регламентація організації обліку в Україні здійснюється для господарюючих суб'єктів за секторами економіки: державного чи недержавного. Зважаючи на це, вважаємо дослідження з розмежування базових видів зовнішньоекономічної діяльності у розрізі суб'єктів господарювання різних секторів економіки актуальним та таким, що потребує більш детального розгляду.

Метою дослідження є аналіз теоретичних положень та структурування базових видів зовнішньоекономічної діяльності за суб'єктами господарювання різних секторів економіки України.

Відповідно до поставленої мети завдання, спрямоване на її досягнення, полягає у систематизації основних видів зовнішньоекономічної діяльності у розрізі суб'єктів господарювання комерційного та некомерційного секторів економіки, як організаційної основи їх обліку.

Зовнішньоекономічна діяльність – діяльність суб'єктів господарської діяльності України та іноземних суб'єктів господарської діяльності,

побудована на взаємовідносинах між ними, що має місце як на території України, так і за її межами [1].

Усі види зовнішньоекономічної діяльності можна структурувати на ті, здійснення яких притаманне суб'єктам комерційного сектору економіки та ті, здійснення яких більшою мірою характерне для неприбуткових організацій та установ.

Суб'єкти господарювання комерційного сектору економіки незалежно від організаційно-правової форми господарювання та виходячи із видів економічної діяльності, передбачених установчими документами, можуть здійснювати такі види зовнішньоекономічної діяльності:

- експорт та імпорт товарів, капіталів та робочої сили;
- товарообмінні (бартерні) операції та іншу діяльність, побудовану на формах зустрічної торгівлі;
- надання послуг іноземним суб'єктам господарської діяльності;
- спільну підприємницьку діяльність;
- орендні та лізингові операції.

Банківські установи, які в Україні можуть створюватися виключно у формі публічного господарського товариства та, за умови отримання відповідних дозвільних документів регуляторних органів, мають право здійснювати такі види зовнішньоекономічної діяльності [2, с. 69]:

- кредитні та розрахункові операції;
- міжнародні фінансові операції та операції з цінними паперами;
- операції на валютних аукціонах, валютних біржах та на міжбанківському валютному ринку;

Наукову, науково-технічну, науково-виробничу, виробничу, навчальну та іншу кооперацію з іноземними суб'єктами господарської діяльності; навчання та підготовку спеціалістів на комерційній основі можуть здійснювати навчальні заклади, які належать (як правило) до неприбуткових організацій та установ.

За результатами дослідження основні види зовнішньоекономічної діяльності структуровано за суб'єктами господарювання, приналежність яких до певного сектору економіки та організаційно-правової форми є визначальними чинниками під час організації бухгалтерського обліку загалом та конкретного виду зовнішньоекономічної діяльності, зокрема.

Література

1. *Про зовнішньоекономічну діяльність: Закон України від 16.04.1991 № 959-ХІІ (зі змінами та доповненнями).*
2. *Ковальчук Т. Г. Облік і аналіз зовнішньоекономічної діяльності: навчальний посібник /Т. Г. Ковальчук. – Київ: Видавництво Ліра-К, 2018. – 216 с.*
3. *Адамів М. Є. Управління підприємствами в умовах зовнішньоекономічної діяльності. / М. Є. Адамів //*

Сучасні проблеми економіки і менеджменту. Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (10-12 листопада 2013 р.). – Львів: Національний університет “Львівська політехніка”. – 2013. – С. 151 – 152. 4. Бондар В.Ю. Особливості формування ефективного механізму управління зовнішньоекономічною діяльністю на підприємстві / В.Ю. Бондар, А.Р. Дунська Збірник наукових праць учасників V Всеукр. науково-практичної конференції з міжнародною участю “Сучасні підходи до управління підприємством”. – К.: НТУУ “КПІ”, 2014. — С. 262-265. 5. Карпач В.С. Облік зовнішньоекономічної діяльності: навчальний посібник/ В. С. Карпач, В.І. Воськало. – Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2012, 300 с.б. Н. В. Оляднічук. Облік експортно-імпортних операцій / Оляднічук Н.В., Підлубна О. Д. // Фаховий науково-виробничий журнал. – 2017. – № 1 (75): Облік і фінанси. – С. 48-56. 7. Облік зовнішньоекономічної діяльності: підручник / В.С. Рудницький, В.І. Бачинський. – Львів: “Магнолія 2006”, 2014. – 280 с.

Боршовська Р.І.,
студ. гр. ОПАГ-12,
Національний університет “Львівська політехніка”.
Науковий керівник – Нашкерська М.М.,
к.е.н., доцент кафедри обліку та аналізу

УПРАВЛІННЯ КРЕДИТОРСЬКОЮ ЗАБОРГОВАНІСТЮ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Сучасні нестабільні економічні умови України негативно впливають на фінансовий стан вітчизняних суб'єктів господарювання. Перед багатьма підприємствами постає загроза втрати фінансової стійкості і платоспроможності, що, в свою чергу, може навіть призвести до банкрутства. Однією з основних причин цього є нестача оборотного капіталу, нездатність керівництва підприємств ефективно і своєчасно управляти процесами його формування та використання.

Значну частку в складі оборотного капіталу сучасних підприємств займають позикові кошти, зокрема і кредиторська заборгованість. Кредиторська заборгованість – це тимчасово залучені підприємством (організацією) кошти, які підлягають сплаті відповідним юридичним або фізичним особам (кредиторам) [1, с.197]. Вона включає заборгованість постачальникам та підрядникам за поставлені товарно-матеріальні цінності, виконані роботи, надані послуги, заборгованість перед бюджетом за податковими платежами, заборгованість з оплати праці, зі страхування, заборгованість перед іншими кредиторами.